

In Memoriam: Carl Barkman (1919–2006)

Gisteren bereikte RechterTie.nl het droevige bericht dat Carl Barkman dinsdag j.l. is overleden. Lezers van deze nieuwsbrief kennen hem vooral als biograaf van Robert van Gulik en als schrijver van enkele bijdragen aan deze nieuwsbrief (nrs. 9 en 10).

In dit nummer wordt teruggekeken op zijn leven en zijn werk. In een volgende nieuwsbrief vertel ik u graag over mijn laatste ontmoeting met Carl, anderhalve week voor zijn overlijden.

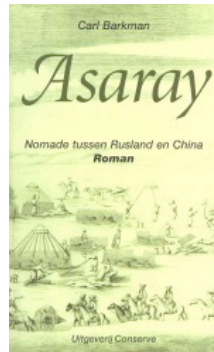
Leven

Carl Dietrich Barkman werd geboren in Amsterdam in 1919. Hij studeerde sinologie in Leiden, met als voornaamste bijvak Russische taal en letterkunde. Van zijn doctoraal scriptie over de migratie van de Oirat (Torgoeten en andere stammen) van Centraal Azië naar Rusland en, anderhalve eeuw later, terug naar China, verscheen in 1955 een Engelse vertaling *The Return of the Torghuts from Russia to China* (Journal of Oriental Studies) in Hong Kong. In 1945 kwam hij in de buitenlandse dienst, waar hij allereerst werkzaam was op de ambassade in China en later op posten als Moskou, Parijs, Jakarta en Den Haag (directeur Europese Zaken van het Ministerie van Buitenlandse Zaken). Als ambassadeur trad hij op in Athene, Tokyo en Seoul, en Brussel (NAVO).

Tussen Europa en Azië

Hij heeft zich altijd bezig gehouden met de ontwikkelingen in China en Rusland, ook wanneer hij in andere landen geplaatst was. Zijn ambtelijke activiteiten waren steeds min of meer gelijkelijk verdeeld tussen Europa (en NAVO) en Azië.

In Den Haag speelde hij een actieve rol in de Nederlandse tegenstand, onder leiding van Mr. Luns, tegen de plannen van De Gaulle voor een politieke unie van de zes EEG-landen met uitsluiting van het Verenigd Koninkrijk, en in de campagne voor de Britse toetreding tot de Europese Gemeenschappen. In 1991 trad hij op als vice-voorzitter van de Europese Conferentie over Joegoslavië onder voorzitterschap van Lord Carrington. Maar na zijn pensionering in 1981 heeft hij zich voornamelijk gewijd aan historisch onderzoek en literaire activiteiten.

Schrijver

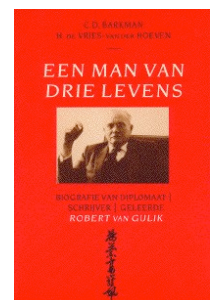
Carl Barkman schreef drie boeken oorspronkelijk in het Engels, waarvan er één werd gepubliceerd: *Ambassador in Athens* (The Merlin Press, London, 1989) en dat in Nederland verscheen als *Ambassadeur in Athene* (1984). De beide andere boeken zijn:

(1) *The Mandate*, in het Nederlands vertaald en gepubliceerd als *Asaray, Nomade tussen Rusland en China* (1997) en in het Russisch als *Asaray-Nakaz Bogov* in Elista (Kalmukkië) in 2004–5 in het lite-

raire tijdschrift *Teegin gerl* (*Svet v Stepi*, d.i. *Licht in de Steppe*); (2) *The Twisting Dragon*, hier verschenen als *Drakendans* (1996).

Biograaf

Bovendien schreef Barkman *Bestemming Jakarta* (1993) en, samen met mevrouw H. de Vries-van der Hoeven, een biografie van Robert van Gulik, *Een Man van Drie Levens* (1989), die ook in Franse vertaling verscheen: *Les Trois Vies de Robert van Gulik* (Christian Bourgois, Paris, 1997).

Carl Barkman overleed te Zeist op dinsdag 17 oktober na een kort ziekbed. Hij ruste in vrede.

Website

De laatste maanden heb ik samen met Carl gewerkt aan zijn website: www.barkman.nl. U vindt daar uitgebreide informatie over zijn boeken, alsmede een aantal complete on gepubliceerde verhalen.

Il giudice Dee: L'enigma dell'anello (Het raadsel van de ring)

12-3. Rechter Tie bedenkt, dat de gibbon de ring vrij dicht in de buurt moet hebben gevonden, want langer dan een paar minuten houdt zo'n blinkend maar oneetbaar voorwerp de aandacht van het dier niet vast. Hij loopt terug naar de galerij en klapt in zijn handen. Als de oude huismeester komt aandribbelen, vraagt hij:

"Welke huizen staan er eigenlijk in het bos op de helling?"

"Voorzover ik weet staat daar geen enkel huis, Edelachtbare," zegt de huismeester onderdanig. "De helling is te stijl en het bos te dicht. Maar bovenop de heuvel staan een paar mooie villa's. Die krijgen daar een lekker koel briesje uit de bergen. Sommige van die villa's worden alleen 's zomers bewoond, door vakantiegasten uit de hoofdstad. Maar lommerdhouder Leng en drogist Wang wonen er het hele jaar door."

"Wang?" vraagt de Rechter. "Is dat de eigenaar van die drogisterij op de markt?"

"Ja, Edelachtbare," zegt de huismeester. "Het is een mooie zaak, maar het schijnt Wang de laatste tijd niet zo goed te gaan. Hij heeft veel zorgen. Zijn enige zoon is achterlijk, weet u. De jongen is al twintig, maar kan amper lezen en schrijven. Wat daar van worden moet..."

Rechter Tie heeft nauwelijks geluisterd naar de huismeester. De villa's op de heuvel komen niet in aanmerking. De vindplaats van de ring moet een stuk dichterbij zijn.

12-4. Het gesprek met de huismeester heeft niet veel opgeleverd, dus loopt de Rechter naar de binnenplaats bij het poortgebouw, waar de voorman een dozijn gerechtsdienaars aan het inspecteren is.

Rechter Tie wenkt de voorman naderbij en vraagt hem of hij een huis weet in het bos op de helling.

De voorman denkt even na en zegt dan: "Nee, Edelachtbare, bovenop de heuvel staan de villa's van Leng en Wang, en van ...."

"Ja, dat weet ik," onderbreekt de Rechter hem. "Ik bedoel op de helling zelf. Binnen een straal van een paar honderd meter hiervandaan."

"Nee; er is alleen maar een oude houthakkershut die al jaren leeg staat, Edelachtbare," zegt de voorman. "Er zwerft vaak gespuis rond op die helling, en die vagebonden schijnen er wel eens te overnachten."

"Hoever is die hut hiervandaan?" vraagt Rechter Tie. "Een kwartiertje lopen zowat, Edelachtbare," is het antwoord.

"Er is een pad dat tot bovenop de heuvel leidt. De hut staat op een open plek, ongeveer halverwege."

Rechter Tie bedenkt dat dat wel eens kan uitkomen. Voor de gibbon is de afstand van de hut naar het gerechtsgebouw natuurlijk veel korter.